

Ik volg je

MARELLE BOERSMA

Ik volg je

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

©2013 De Crime Compagnie en Marelle Boersma

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Korionov

ISBN 978 94 6109 095 9

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

De pijn dwingt me mijn ogen gesloten te houden. Als ik mijn arm optil om mijn voorhoofd te masseren, slaat hij ergens tegenaan. Een wand? Een kast? Mijn oogleden trillen. Ergens boven me is een smalle lichtpleet in een verder compleet donkere ruimte.

Terwijl de rest van mijn hoofd ook ontwaakt, hoor ik een zacht gekreun. Ben ik dat?

Ik lig op mijn rug en voel om me heen. Een stugge stof omringt me, met direct daarachter iets hards, als een afgesloten ruimte.

Met een schok open ik mijn ogen en kom ik razendsnel over-eind. Ik stoot mijn hoofd en klap net zo hard weer terug op iets wat de naam kussen niet verdient.

Ik weet het allemaal weer. En terwijl het gesprek terugkomt – wanneer was het? – lift de radeloosheid net zo hard mee. Zijn wanhopige ogen, de woorden met een verkeerde kleur, zijn armen, de scherpe pijn. En de kist die uitnodigend openstond.

‘Samen weg. Dat wilde je toch, Pien? Maar niet met mij, hè? Niet met mij!’

Ik heb gesmeekt, maar ik kon niet tegen hem op.

Terwijl ik de lichtpleet aftast dringt het tot me door. Levend be-graven. De benauwdheid drukt mijn borstkas in tot ik zo snel be-gin te ademen dat ik bang ben te gaan hyperventileren.

‘Rustig, Pien. Blijf rustig. Doe het voor Eva,’ fluister ik. Mijn woorden worden direct geabsorbeerd door de stilte, waardoor de gewenste rust nog verder wegdrijft. Pas als ik mijn handen op mijn buik leg en me heel sterk concentreer op mijn ademhaling, word ik langzaam wat rustiger.

‘Levend begraven, dat wel. Onder de grond, dat niet.’ Ik zeg de woorden hardop zodat ze beter tot me doordringen. Ik mag de angst geen kans geven. De lichtspleet trekt weer mijn aandacht. ‘Niet onder de grond,’ herhaal ik voor alle zekerheid, zodat het goed in mijn brein wordt opgeslagen, waar paniek op de loer ligt.

Voorzichtig probeer ik op mijn zij te draaien, maar de ruimte is te beperkt. Al snel zit ik klem tussen de deksel en bodem van mijn doodskist. Ik duw hard tegen de deksel, zet mijn lichaam als hefboom in, maar er is geen beweging in te krijgen. Er razen zoveel gedachten door mijn hoofd dat ik niet weet welke ik het eerst vast moet grijpen. Ik moet eruit. Eva is in gevaar!

Ik bons met mijn vuist tegen de deksel en schreeuw zo hard als ik kan: ‘Hallo! Help me, ik zit opgesloten. Haal me hier uit.’ Spits dan mijn oren, wil elk klein geluidje op kunnen vangen, maar hoor alleen stilte om me heen.

Het is warm, en een haar kriebelt vervelend op mijn voorhoofd. Omzichtig breng ik een hand langs mijn lichaam naar boven en veeg het zweet van mijn voorhoofd. Is er wel voldoende lucht? Wordt het mijn dood, hier in deze afgesloten ruimte? Of is het alleen maar inbeelding? Hij wil me niet dood, toch?

Net als ik weer wil bonzen hoor ik iets. Geschuiffel. Een ademhaling. Gesnuif.

‘Help me,’ schreeuw ik uit alle macht, terwijl ik opnieuw hard tegen de deksel ram.

Weer geritsel, en dan niets meer. Weg.

De beklemmende stilte omsluit me. Ik wil huilen, me overgeven aan de wanhoop. Niemand is geïnteresseerd in mij. Niet meer. Zijn zorgvuldig opgebouwde getreiter heeft me tot uitschot gemaakt. Compleet verlaten door iedereen. Met mijn beide onderarmen tegen de deksel aan gedrukt laat ik mijn tranen lopen.

Ik ben niet belangrijk. Voor niemand. Maar het gaat mij om Eva. Nu ik hier begraven ben, loopt zij groot gevaar en is er niemand meer om mijn dochter te beschermen.

1

Met een joviale groet kom ik de apotheek binnen. ‘Een welgemeend goedemorgen.’ Ik zie drie hoofden omhoogkomen, en zelfs op het gezicht van Bregje verschijnt een glimlach. Ze is de laatste tijd erg stil, alsof ze in zichzelf is weggekropen, maar nu zie ik weer even de oude Bregje.

Theo is achter in de ruimte bezig, maar komt direct op me aflopen.

‘Zo, wat een stralende zomergroet op deze sombere dag.’

‘Juist daarom.’ Ik loop om de balie heen en leg mijn tas op een stoel.

‘En wat maakt jou zo vrolijk? Iets speciaals te vieren?’ Hij leunt tegen de muur, slaat zijn armen over elkaar en kijkt me onderzoekend aan.

‘Nee hoor, gewoon een tegenhanger van alle narigheid die ik op mijn werk tegenkom.’

‘Als ze jou zien, worden ze spontaan beter.’ Er zit een ondeugende flonkering in zijn ogen.

‘Als dat zo zou zijn, was ik snel werkeloos.’

‘Dat denk ik niet, misschien doen patiënten zich juist zieker voor, alleen maar voor wat persoonlijke aandacht van jou.’

‘Dat klinkt beter.’

‘Beter of zieker?’

Ik schiet in de lach. ‘Genoeg gekletst. Moest ik medicijnen meenemen?’

‘O ja, daar had ik over gebeld.’ Theo’s gezicht staat direct weer serieus. ‘Je moet even bij Simon langs.’ Hij loopt naar de kast waar

alle bestellingen liggen. Zijn kale hoofd glimt in het steriele tl-licht, en zijn lange nek en zijn iets naar buiten gerichte oren geven de indruk dat hij altijd alert is.

‘Doe ik bijna elke week,’ roep ik hem na.

‘Hier, nieuwe dormicum.’ Ik krijg een zakje in mijn handen geduwd.

‘Nu alweer? Hij klaagde zeker weer over vermoeidheid?’

Theo knikt met een duidelijk hoorbare zucht.

‘Volgens mij heeft hij wat anders nodig. Maar goed, ik zal het voor hem meenemen, en hem direct ook die schop onder zijn kont verkopen.’

Theo grinnikt en legt een hand op mijn schouder. ‘Wees een beetje lief voor hem, Pien. Dat verdient hij wel.’

‘Alsof ik ooit anders doe.’ Ik knipoog en loop naar de deur, me bewust van Theo’s ogen op mijn lichaam.

De dunne twijgjes van de berkenbomen bewegen zacht in de wind. Het is koud. Ik hou niet van de winter, zeker niet als het troosteloos grijs is. De grauwe kilheid is een koord rond mijn nek dat net te strak zit. Pas als de zon in haar lage stand over de velden schijnt, komt er weer enige vrolijkheid in mijn hoofd.

Ik weet waar mijn gevoel mee te maken heeft, maar ik weiger het toe te laten. De winter was in dat jaar zachter dan ooit, met wekenlang een eentonig weerbeeld: regen, buien en neerslag. De velden lagen er sompig bij met plassen water die niet van plan leken om in de grond weg te zakken. Ik zal nooit weten of die sombere sfeer een directe aanleiding was van zijn stap, maar met dit soort weer moet ik vechten om mijn humeur op peil te houden.

Juist op dit soort dagen benauwt de biblebelt me. Het begin was moeilijk. De mensen uit deze omgeving waren vriendelijk, maar behandelden ons als vreemdelingen, terwijl de gelovige goedheid van de gezichten straalde. Nu, na zoveel jaren, heb ik het idee dat we eindelijk deel uitmaken van de gemeenschap.

Ik parkeer mijn auto, gooi mijn portier dicht en loop de oprit op. De gordijnen zijn open, maar er is niets te zien. De woonkamer ligt in het duister gehuld, maar ik weet dat Simon thuis zal zijn. De bewegingsmelder flitst aan als ik over het tuinpad naar de achterdeur loop. Achterdeuren zijn hier altijd open.

‘Ik ben het!’ roep ik, ook al weet ik dat hij me allang gespot heeft. Er is niets mis met zijn ogen.

‘Dag wijfie, kom snel binnen. Hier is het warm.’

Zijn leunstoel staat in het midden van zijn overvolle woonkamer, al het andere is eromheen gerangschikt. Een bijzettafel met de telefoon, een krantenbak vol leesvoer, het krukje waarop twee lege bekers staan, een uitpuilende prullenbak en natuurlijk de hondenmand waarin normaal een klein wollig hondje ligt. Die laatste springt nu als een stuiterbal om me heen, terwijl ik haar probeer te aaien.

‘Tasja zorgt gelukkig zelf voor haar lichaamsbeweging.’ Een piepend lachje volgt.

‘Ik zal haar zo wel even uitlaten.’

‘Fijn, wijfie.’

‘Ik ben niet zo blij met je.’

Hij had acteur moeten worden, zo natuurgetrouw is zijn verbaasde blik.

‘Slaappillen, wat een onzin. Je weet best waarom je moe bent.’

‘Wees niet zo hard voor me, Pien. Ik slaap slecht.’

‘Logisch, maar met deze pillen los je dat niet op.’ Ik ga bij hem zitten. ‘Je hart trekt het niet, Simon. En je weet dat ik je kan helpen.’

Hij draait zijn hoofd weg, en kijkt door het raam naar buiten. ‘En jij weet dat ik dat niet zie zitten.’ Een mopperstem.

‘Ik zorg ervoor dat ik die infusen bij je inbreng, en dat ik degene ben die je onder controle houd. Je krijgt alleen met mij te maken, verder met niemand.’

Ik kijk naar de man die nu stuurs voor zich uit staart en zie de rimpels in zijn gezicht. De kraaienpootjes rond zijn ogen, maar

ook de denkrimpels op zijn voorhoofd. Die zware groef boven zijn neus is pas ontstaan nadat zijn vrouw is overleden. In een paar dagen zakten zijn wenkbrauwen en het duurde maanden voor ik weer een lachje rond zijn mond zag opduiken.

Hij kijkt me aan met die typische onderzoekende blik die onder zijn witte wenkbrauwen vandaan komt. 'Kun je me dat beloven?'

'Tuurlijk, als jij dat wilt.'

'Ik heb het niet zo op al die medische types.'

'Je bent anders gek op mooie verpleegsters.'

'Ik ben gek op jou, en dat weet je.' Er verschijnen lichtjes in zijn ogen.

'Maar jij bent dan ook speciaal voor me.'

'Je verwaarloost me.'

'Ik? Ik kom elke week langs, terwijl je eigenlijk niet eens op mijn lijst staat.' De gespeelde verontwaardiging heeft een serieuze ondertoon. Ik maak me dan ook terecht zorgen over hem, als hij zo doorgaat haalt hij het nieuwe jaar niet eens. 'Ik beloof je dat ik jou als mijn persoonlijke patiënt opvoer. Als dat je rust geeft is het al de moeite waard.'

'En als...?'

Ik hoef alleen maar mijn handen op zijn knieën te leggen of hij doet er het zwijgen toe.

'Goed dan, regel het maar.' Hij kijkt de andere kant op, en ik zie zijn ogen in de verte staren. Heel even denk ik dat hij misschien niet eens meer wil blijven leven.

Tasja legt zeker vier keer de afstand af die ik loop. Ze rent heen en weer, duikt met haar voorpoten in het hoge gras, en ligt daarna met haar kont omhoog naar me te kwispelen, wachtend op het balletje dat ik voor haar zal weggooien. Ik heb nog nooit een hond meegemaakt die braaf het balletje voor mijn voeten neerlegt, en dan tien meter verderop gaat liggen wachten tot ik het weer weggooi, maar Tasja doet niet anders. Ze wil niet vechten om die bal, ze wil alleen maar rennen, en spelen. Onvermoeibaar.

Het is een schrille tegenstelling met de conditie van haar baasje. Het baart me meer zorgen dan ik wil toegeven dat Simon op geen enkele manier geholpen wil worden. De allergie voor alles wat met dokters te maken heeft is hardnekkig, en is alleen maar erger geworden sinds de dood van zijn geliefde Rina. Hij heeft het nooit onder woorden gebracht, maar ik weet dat hij de diagnose niet vertrouwde, en dat hij het ziekenhuis aansprakelijk stelde voor haar dood. Ik was in die tijd net begonnen met mijn stage en hoorde het gerucht gonzen bij de andere verpleegkundigen. Sinds ik een vaste aanstelling heb gekregen, stapelden de klachten over hem zich op. Collega's noemden hem een hypochonder, maar volgens mij zat er meer achter. Gelukkig is hij eindelijk zo ver dat hij zich wil laten helpen.

'Kom Tasja, we gaan terug naar het baasje.' Ik moet hierna nog één patiënt bezoeken en daarna zit mijn dienst erop.

'Ik doe het niet,' broemt Simon zodra ik de woonkamer binnenkom. Ik stop abrupt en staar de man aan die nu doelbewust de andere kant opkijkt. Tasja gaat in haar mandje liggen, ze slaakt een zucht met een hoog piepje.

'Zo baas, zo hond,' zeg ik. Ik heb er ineens schoon genoeg van. Waarom zou ik mijn tijd nog verspillen aan deze discussie. Simon wil niet geholpen worden, dat is duidelijk. 'Ik ben weg. Ik weet niet wanneer ik weer langs kan komen.'

Ik graai mijn tas van de stoel, pak de twee bekers en loop naar de keuken.

'Ben je boos? Ik kan het niet, Pien. Hoor je me? Ik kan het niet.'

Het raakt me zoals hij zichzelf in de weg zit. Maar tegelijkertijd ben ik boos op mezelf. Waarom lukt het me niet tot hem door te dringen? Ik ben transmuraal gespecialiseerd verpleegkundige en als zodanig moet ik in staat zijn niet alleen mensen ziekenhuiszorg thuis te geven, maar ook ze te bewegen om geholpen te worden. Sterker nog, ik wéét dat ik hem kan helpen, met een simpel infuus. Het geeft een machteloos gevoel dat hij me dit niet toestaat.

Met een klap zet ik de lege bekers op het aanrecht. Een van de deurtjes in de keuken valt op de grond.

‘Mijn slaappillen? Pien, waar heb je mijn pillen gelaten?’ hoor ik zijn stem vanuit de woonkamer.

Barst met je slaappillen. Die zijn pas echt slecht voor je. Ik wil het hem toeroepen, maar houd me in. Nutteloos. Ik loop terug en zet het zakje met de gevraagde medicatie voor hem neer.

‘Je keuken valt uit elkaar.’

‘Beter mijn keuken dan ik.’

‘Vraag eens aan René of hij er een keer naar kan kijken, dan kan hij direct ook je achterdeur maken, want die hangt schever in zijn sponning dan jij in je stoel.’

‘Ja ja, ik zal het doen.’

‘Nou, sterkte dan maar.’

‘Kom je snel weer?’

‘Ik zie wel.’ Terwijl ik de kamer uitloop weet ik al dat ik morgen weer terugkom. Misschien zelfs vanavond nog een keer. Ik kan hem toch niet aan zijn lot overlaten? Zonder de juiste medicatie zal zijn hart het niet lang meer volhouden.